

OS

REVISTA DE DIVULGACIÓN
DA CULTURA MARÍTIMA
E FLUVIAL

GA

LOS

BUEU 2017
Nº 11

**In memoriam Celestino Rodríguez Piñeiro, home de mar*

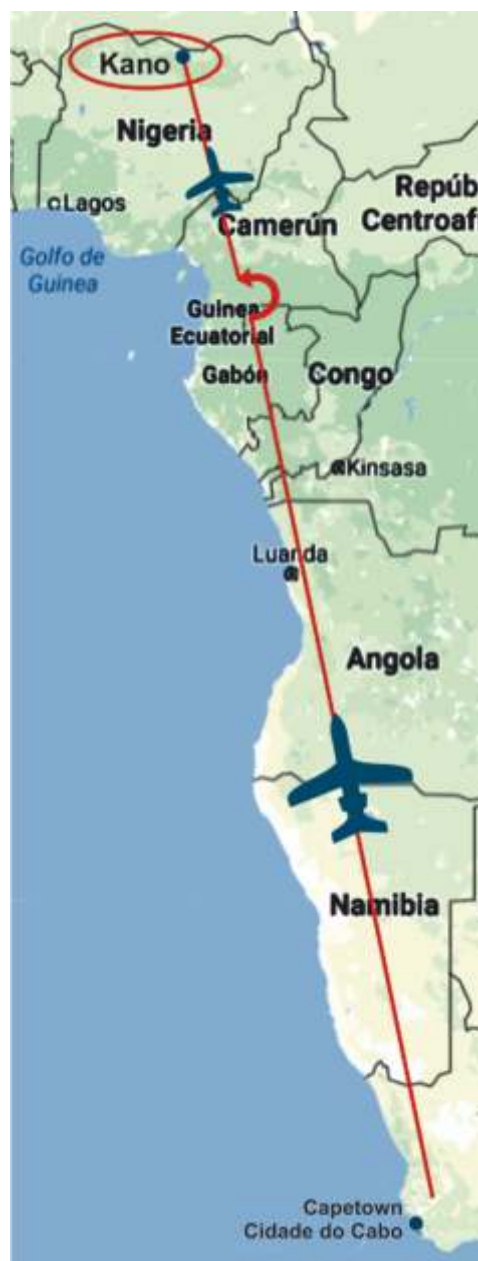
Crónica dun secuestro descoñecido

Salvador Rodríguez

Ás veces, as penurias e os sufrimentos dos mariñeiros non só acontecen no mar. Por mediación do meu irmán, Tino, e respectando o máis posíbel o relato que el mesmo escribiu, vou proceder e a contarlles a historia dun descoñecido secuestro acontecido hai 47 anos en África, e que tivo como involuntarios protagonistas ao meu propio irmán maior e máis ao meu pai, Celestino Rodríguez Piñeiro.

No mes de agosto de 1970, o meu pai xa rematara aquela campaña de pesca de altura no sul de África. Dispúñase, xa que logo, a voltar a casa. Naqueles tempos, Pescanova levaba a cabo os cambios de tripulación dos seus barcos mediante a contratación dun avión cuatrimotor de hélice da compañía española Spantax, cuxa flota de aparatos dedicaba na súa principal actividade, a ofrecer vós charter aos seus clientes, sendo Pescanova un dos máis importantes.

Entrementres o meu pai agardaba en terra, meu irmán Tino, maquinista naval, desembarcaba no porto de Walvis Bay nunha avioneta que cruzara parte da sabana africana, pero que non puidera chegar a Cidade do Cabo (Cape Town), senón a un pequeno aeródromo situado a 300 kilómetros do seu destino. *“Xunto con dous compañeiros -cántame meu irmán- tivemos que contratar un taxi ata Cape Town, e chegados alí aloxámonos dous días nun hotel á espera da saída do avión que nos correspondía. Eu sabía que o avión no que ía a regresar a España era un dos que Pescanova charteaba para as súas tripulacións, pero o que non podía sospeitar era*

que nese avión ía a atoparme co meu pai, ao que no vía desde había máis dun ano. Imaxínense a sorpresa que nos levamos os dous cando nos encontramos no aeroporto!”. O plan de viaxe do avión era saír de Cape Town ao mediodía, facer unha escala na antiga Guinea Ecuatorial Española para cargar combustible e dalí voar directamente con destino a Madrid.

Pero resultou que, cando faltaba arredor dunha hora para aterrizar en Guinea, o comandante comunicoulles aos pasaxeiros que non podía efectuar esa escala porque, segundo as palabras que lle escoitaron, “alí non daban permiso de aterraxe porque o avión proviña dun país (República Surafricana) no que existía o apartheid, a separación entre brancos e negros”. Asemade, o comandante informaba que “se estaban facendo xestións para solucionar o problema pero que, se en Guinea finalmente non o permitían, axiña os pasaxeiros serían informados do novo destino”. E a todo isto, o combustible do aparato comezaba a escasear...

Transcorrida máis dunha hora que todos viviron con inquietude e desconcerto, o piloto volveuse a dirixir aos pasaxeiros para decirlles que por fin atoparan un aeroporto no que aterrizar: era o de Kano (Nixeria).

“Estando xa próxima a manobra de aterraxe –relata Tino- o comandante comunícanos que cando tomásemos terra en Kano, os pasaxeiros e a propia tripulación, teríamos que baixar do avión sen levar connosco obxecto algún, deixando todo o que levábamos no avión e sen que ninguén opuxese resistencia ás tropas que nos estaban agardando... Era xa de noite, fixéronnos baixar a todos, e ao poñer pé en Kano decatámomos de que estabamos rodeados dun pelotón de soldados armados que nos apuntaban coas súas metralletas e procedían a rexistrarnos de arriba abaixo coma se fósemos terroristas ou delincuentes”.

Á medianoite, pasaxeiros e tripulación foron encerrados nun barracón herméticamente pechado, sen ventilación, a alí padeceron máis calor que ningún outro día da súa vida, xa que daquela era pleno verán. Alí dentro, meu irmán achegouse ao lugar onde estaba o meu pai para animalo e atendelo en todo o que lle fose posible.

Foi aquela noite, mentres permanecían no barracón, cando os pasaxeiros, informados pola tripulación, empezaron a enterarse do que díaños estaba pasando. E o que acontecía era que aqueles militares nixerianos confundíranse de

Kano City

cabo a rabo, pois non sabían que aquel avión era español e que transportaba unha pasaxe íntegramente española, e non, como o crían eles, a mercenarios da oposición ao réxime daquela vixente nunha Nixeria que ficaba en plena guerra civil.

“Sentímonos como presos de guerra, tratáronnos moi mal. Nas primeiras horas nen auga nos deron, e con aquel calor sofocante sentímonos a piques de morrer por deshidratación, -confesa Tino. Aquelo era un secuestro en toda regra, e ademáis un secuestro moi perigoso: de feito, todos os que alí estábamos confinados, tememos polas nosas vidas”.

Doce horas despois, e xa conscentes do seu erro, as autoridades nixerianas comunicáronlle aos pasaxeiros que axiña poderían saír do barracón e reemprender a súa viaxe de regreso a España.

Respiraron todos tranquilos pero aínda terían que agardar cinco horas máis (ata as 17.00

h.) para que por fin puidesen embarcar no avión que os trasladaría ao aeroporto madrileño de Barajas. Ámbos os dous, pai e fillo, despedíronse alí mesmo: meu pai tomaba un avión rumbo a Galicia e o meu irmán, outro con destino a Cádiz.

Chegado a casa, Tino enterouse de que, durante tres días, nin a súa compañía nin a do meu pai (Pescanova) tiveran coñecemento algún daquela secuestro; isto é, que durante 72 horas ninguén, agás os de Spantax, souberon nada deles.

Os dous Tinos (pai e fillo) aínda tardaron bastante en contarnos ao resto da familia o que lles acontecera durante aquela viaxe. Só nos dicían que se atoparan no avión, e punto. De feito, eu ao meu pai non lembro terlle escoitado esta historia ata moitos anos despois. É que el non era moi partidario de contarnos os seus sufrimentos. Para o meu pai, todo ía, todo estaba sempre ben, moi ben...